

«οι μαθητές γράφουν!»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΑΝΑΤ. ΑΤΤΙΚΗΣ 2009-2010

(Βραβείο)

Η Μπαλάντα της μπανιέρας

Μαρινάκης Νίκος

1^ο Λύκειο Νέας Μάκρης

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Αφηγητής
Αμαριλίζ (ποιήτρια)
Νίκος (σύζυγος της Αμαριλίζ)
Θαυμάστρια
Πουλχερία (καλόγρια)
Ζαχαρίας (φάλαινα)
Κατάρα
Δέσποινα (μητέρα της Πουλχερίας, πεθερά του Νίκου)

ΣΚΗΝΗ 1^η

(Η σκηνή ξεκινάει με την ποιήτρια καθισμένη σε ένα πάγκο με βιβλία και μία θαυμάστρια να της ζητάει αυτόγραφο)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Στο κέντρο της Κυψέλης, μια μαύρη Κυριακή, καθώς η μέρα έφθανε στη δύση του ηλίου μια νεαρή ποιήτρια, η Αμαριλίζ, υπέγραφε αντίγραφα στην έκθεση βιβλίου.

ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ: Αχ!, να ξέρατε πόσο σας θαυμάζω. Στην τουαλέτα μέσα, τα βιβλία σας διαβάζω!
Θεέ μου, τι χαρά κι αυτή! Σας έχω εδώ μπροστά μου! Να, υπογράψτε και εδώ, είναι για την πεθερά μου!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Είχε εκδώσει πρόσφατα μια νέα συλλογή, ποίηση για τον έρωτα, γι' αγάπες τσακισμένες που ο κόσμος όλος λάτρευε και θαύμασε πολύ, κι αυτόγραφα τις γύρευαν θαυμάστριες τρελαμένες.

(Τώρα μπαίνει ο σύζυγος αργά, σταθερός, χαμογελαστός, καμαρωτός).

Δίπλα της σύζυγος πιστός ο Δόκτορας Νικόλας, που ήταν οδοντογιατρός και λάτρης της μπριζόλας.

ΑΜΑΡΙΛΙΖ: Καλώς την την αγάπη μου, και σ' ήθελα κοντά μου έχει πιαστεί το χέρι μου να γράφω το όνομά μου. Δεν ξέρω ο κόσμος τι θαρρεί, μα θέλω κάτι άλλο να γράψω κάτι πιο καλό, ακόμα πιο μεγάλο.

ΝΙΚΟΣ: Δίπλα σου στέκω αγάπη μου, μην σκας, και μη σε μέλλει αγάλι – αγάλι γίνεται η αγουρίδα μέλι.

(Ξαφνικά ο σύζυγος παίρνει μια ανήσυχη έκφραση)

Σόρι που φεύγω ξαφνικά, μα έχω αλλού το νου μου γιατί η φύση με καλεί, πηγαίνω προς νερού μου.

(Και με τα λόγια αυτά τρέχει στην τουαλέτα)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Ανάμεσα στους θαυμαστές, μια νεαρή καλόγρια.

Δεν ήταν διόλου άσχημη, ούτε καμιά μπαμπούγρια. Την έβγαζε με προσευχές και με αυστηρές νηστείες, ενώ τα βράδια γύρναγε στα μπαρ και στις πλατείες.

(Η καλόγρια μπαίνει μέσα όλο νάζι και περνάει έξω από τις τουαλέτες. Εκείνη τη στιγμή ακούγεται το καζανάκι και βγαίνει ο Νίκος, σύζυγος της Αμαριλίζ).

ΝΙΚΟΣ: Γεια.

ΚΑΛΟΓΡΙΑ: Γεια.

ΝΙΚΟΣ: Είμαι ο Νίκος.

ΚΑΛΟΓΡΙΑ: Είμαι η Πουλχερία. Πάμε να κάνουμε νηστεία;

(Εκείνη την ώρα περνάει η Αμαριλίζ και τους βλέπει να φλερτάρουν)

ΑΜΑΡΙΛΙΖ: Νίκο, πες μου πώς μπόρεσες να πας μ' αυτό το σūφο;

Πες μου, τι της λιμπίστηκες; Τα ράσα ή το σκούφο;
ΝΙΚΟΣ: Άσε με πια, βαρέθηκα τα ποιήματα, τα πόνη,
κάτσε να μείνεις μόνη σου, μόνη σαν το λεμόνι.
ΚΑΛΟΓΡΙΑ: Λοιπόν, το πήρα απόφαση, φεύγω από τη μονή.
Στο σπιτικό της μάνας μου θα ζήσουμε μαζί.
Το λένε πως ο έρωτας περνάει από το στομάχι,
θα τρώμε και καμιά ψητή μπριζόλα άμα λάχει.

(Η Αμαριλίζ φεύγει απελπισμένη ανάμεσα σε λυγμούς και δραματικές κινήσεις. Ταυτόχρονα το πλήθος την κυνηγάει από πίσω)

ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ: Αμαριλίζ, μη φεύγεις, σ' αγαπάαααμεεε!

ΑΜΑΡΙΛΙΖ: Τι θέλουνε όλοι αυτοί; Ωωωωχ, δεν με παρατάνε!

(Η Αμαριλίζ φεύγει, το πλήθος εξαφανίζεται και πέφτει η αυλαία)

ΣΚΗΝΗ 2^η

Η Αμαριλίζ κάθεται στην άκρη της μπανιέρας.

ΑΜΑΡΙΛΙΖ: Γιατί 'ναι μαύρη η μοίρα μου, κι είμαι δυστυχημένη.

Εγώ, μία ποιήτρια, μία επιτυχημένη;

(Αφήνει μερικούς δραματικούς λυγμούς και συνεχίζει με απορία)

Το κάθαμα, το απόβρασμα, τον τιποτένιο άντρα

κι εγώ η χαζή για χάρη του έγγραφα και μπαλάντα.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Σκέψεις πολλές και τρομερές γύριζαν στο μυαλό της

τρόποι για να εκδικηθεί τον πρώην σύζυγό της.

Να τον σκοτώσει; Όχι δα, κακή ιδέα έμοιαζε.

Να αυτοκτονούσε; Μπαα...σιγά, πολύ που θα τον ένοιαζε.

Κι ενώ κόλπα σκεφτότανε να τον ξανακερδίσει,

κορόμηλα τα δάκρυα στάζαν δίπλα στη βρύση.

Και τότε, από τα απύθμενα τα βάθη της μπανιέρας

μια φάλαινα πετάχτηκε, σωστό θαλάσσιο τέρας.

Τρομάζει η Αμαριλίζ, και φεύγει ζαλισμένη,

ενώ η γαλάζια φάλαινα από το σιφόνι βγαίνει.

ΑΜΑΡΙΛΙΖ: Τι είσαι συ; τον ρώτησε γεμάτη απορία

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Μια φάλαινα, ένας σοφός, λέγε με Ζαχαρία.

Τι έχουν τα ματάκια σου, κι είναι πλημμυρισμένα;

ΑΜΑΡΙΛΙΖ: Τον άντρα μου τον έκλεψαν, τον πήγανε στα ξένα.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Ποιος άθλιος το έκανε, την ιστορία ξεκίνα!

ΑΜΑΡΙΛΙΖ: Μια βρομερή καλόγρια, μία παλιοκατίνα!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Οκέι, λοιπόν, κατάλαβα, μην κλαις, σου 'χω μια λύση,

ο άσωτος ο άντρας σου κοντά σου να γυρίσει.

Σε ένα από τα ταξίδια μου γνώρισα μια κατάρρα,

σκληρή και τζαναμπέτισσα, άδικη, παλαβιάρρα.

Με μαεστρία, με άνεση και περισσή κακία,

ζευγάρια και αντρόγυνα χωρίζει με ευκολία.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Και απρόσμενα όπως έφτασε, έτσι κι εξαφανίστηκε

ο Ζαχαρίας, η φάλαινα, μες στον αφρό βυθίστηκε.

ΑΜΑΡΙΛΙΖ: Τώρα σε θέλω, «μοναχή», μου κάνεις τη μοιραία

μα ίσως τελικά εσύ να κλάψεις τελευταία.

ΣΚΗΝΗ 3^η

(Ο Νίκος και η Πουλχερία κάθονται μαζί σ' ένα τραπέζι κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Σ' ένα παλιό αρχοντικό, ο έρωτας ανθίζει

κι από την αγάπη δύο καρδιών η άνοιξη μυρίζει.

ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ: Τι όμορφα κι αλλοτινά που είναι όλα κοντά σου.

ΝΙΚΟΣ: Υπέροχη η ιδέα σου να 'ρθουμε στη μαμά σου.

ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ: Όταν κρατάς το χέρι μου νιώθω σαν να πετάω!

ΝΙΚΟΣ: Ακόμα και στην κόλαση για χάρη σου θα πάω!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Εκεί που σαλιαρίζανε, να' σου και η Κατάρρα.

ΚΑΤΑΡΑ: Κακώς σας βρήκα πλάσματα τη μαύρη ετούτη μέρα

έφτασα από μακριά να πω μια καλησπέρα,

μακάρι την αγάπη σας να φάει το μαύρο χόμα

μα μ' όλα αυτά δεν πρόλαβα να συστηθώ ακόμα:

Κατάρα μαύρη κι άραχνη ήρθε να σας στοιχειώσει,
τον έρωτά σας τον τρελό να τον κατατροπώσει.
Φορέας είμαι γκαντεμιάς, γόνος του Μητσοτάκη,
Εγώ είμαι αυτή που χώρισε Λάτσιο και Μενεγάκη.

(Πλησιάζει την Πουλχερία και της λέει στο αφτί)

Νόμιζες ότι θα γλιτώνες από τη μοναξιά.
Και από το δρόμο του Θεού έτρεξες μακριά.
Όλα δικά σου τα 'θελες, τον σκύλο και την πίτα.
Δεν θα επιτρέψω πια εγώ να κάνεις ντόλτσε βίτα.
Περίμενε τώρα να δεις τι σου 'μελλε να πάθεις
αντροχωρίστρα υπόσχομαι ότι θα κακοπάθεις.

(Τώρα πλησιάζει τον Νίκο και του λέει)

Όσο για σένα, κύριε, που μου 'θελες τρελίτσες,
ξεκίνα τώρα μάζευε όλες σου τις βαλίτσες.
Πόνο πολύ προκάλεσες, μα ήρθε και η σειρά σου
για να γνωρίσεις την καλή και άξια πεθερά σου.

(Κάνει μια θεατρική κίνηση και με μια σβούρα φέρνει μέσα την πεθερά, Δέσποινα)

ΠΕΘΕΡΑ: Να 'μαι κι εγώ παιδάκια μου, ήρθα να σας μονιάσω
Ααααχ! τι ωραία που κάθεστε! Φτού (φτύνει) μη σας ματιάσω.
Ορίστε οι εξετάσεις μου, χάλια χοληστερίνη.
Μα πείτε μου με σας τους δυο επιτέλους τι θα γίνει;
Εσύ, βρε παλικάρι μου, παίρνεις καλό μισθό
ή μήπως θα πεινάσουμε η κόρη μου κι εγώ;

(Ο Νίκος πάει να απολογηθεί μα η πεθερά συνεχίζει απτόητη)

Θέλω στην κορούλα μου να μην της λείπει τίποτα.
Τσακίσου μωρή άχρηστη να μαγειρέψεις τίποτα.

ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ: Εγώ δεν είμαι δουλικό, ούτε και χαζοβιόλα.

ΝΙΚΟΣ: Τσακίσου μωρή άχρηστη να ψήσεις μπακαλιάρο.

ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ: Μη μου μιλάς και το ταψί στο φόρεσα κολάρο.

ΠΕΘΕΡΑ: Τι πάθατε και τρώγεστε έτσι στα ξαφνικά;

Να 'ξερα ποιος την άναψε τούτη τη φιτιλιά.

ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ: Παράτα τα μανούλα μου με τούτο τον γελοίο.

ΝΙΚΟΣ: Δεν το πιστεύω αυτό που ζω, είν' όλα ένα αστείο.

ΣΚΗΝΗ 4^η

(Όλα τα πρόσωπα του έργου επί σκηνής ακίνητοι)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Το ζευγαράκι διάλυσε, οι δρόμοι τους χωρίσαν
και μια ζωή αλλοτινή και πάλι ξεκινήσαν.
Τις βίβλους και τα άρλεκιν έκαψε η Πουλχερία
και δήλωσε συμμετοχή, πήγε στα καλλιστεία.
Ο Νίκος καταράστηκε τα ξεπορτίσματά του
κι ένα πρωί επέστρεψε στον πρώην έρωτά του.
Η Αμαριλίζ τον δέχτηκε και ζήσανε μαζί
αφού πρώτα τον χόρεψε λιγάκι στο ταψί.
Εκείνη όμως κατάφερε να επωφεληθεί
και το ρομάντζο τους αυτό να εκμεταλλευθεί.
Σαν μάζεψε το υλικό της ιστορίας ετούτης,
έγραψε την καλύτερη μπαλάντα της ζωής της.
Και επειδή θυμότανε την Κυριακή εκείνη
που με τον Νίκο χώρισε, τη φάλαινα που γνώρισε
χάριν εκείνης της στραβής και της μοιραίας μέρας
ονόμασε το ποίημα «Μπαλάντα της Μπανιέρας».

ΤΕΛΟΣ ΕΡΓΟΥ
ΑΥΛΑΙΑ